

Kirkkoherra Jokipiin kirjasen johdosta.

Olen yhtä iloinen, kuin kiitollinen, että kirkolliselta taholta on omistettu huomiota Ruusu-Risti-liikkeelle ja sen elämäkatsomukselle. Kirkkoherra Jokipii on broshyyrissaan osoittanut, ettei hän ilman myötätuntoa ole käsitellyt Ruusu-Ristin yllättävää elämänymmärrystä, joka hänen omalle kristilliselle vakaumukselleen on niin vieras, vaikka se samalla väittää olevansa todellista kristinuskoa. Että hän Ruusu-Risti-kannalta katsoen on ydinkohdissakin ymmärtänyt väärin R.R:n elämäkatsomusta, ei ole luettava hänelle viaksi, vaan johtuu, kuten hän itsekin myöntää, käsiteltävän aiheen vaikeatajuisuudesta ja monipuolisuudesta.

Mahdotonta on lyhyessä sanomalehtikirjoituksessa kohta kohdalta vastata tekijän huomautuksiin ja korjata hänen erehdyksiään. Rajoitun pariin pieneen seikkaan, joihin huomioni heti kiintyi.

Kirkkoherra Jokipii sanoo, että Ruusu-Ristin käsitys pahan problemasta on sangen pintapuolinen, pahaa kun ei sen mielestä uhkaa mikään iankaikkinen kadotus, ainoastaan karmallinen sovitus kärsimyksessä y.m. Sitä vastoin kristityn syvä synnintunto ja katumus johtuu juuri siitä vakaumuksesta, että synnissä on kysymys elämästä ja kuolemasta synnintekijälle.

Tässä asiassa emme todellakaan ole yhtä mieltä, sillä Jumalan vihan ja ikuisen kadotuksen pelolla on mielestäni paljas negatiivinen arvo siveellisesti katsoen. Ruusu-Ristin kannalta on ainoa pysyvä siveellinen arvo rakkaudella hyvään. Jos ihminen jättää synnin ja pahan pelosta, ei ole takeita siitä, että hän rakastaa hyvää, s.o. Jumalaa. Mutta kuinka ikuinen elämä voisi olla muussa kuin rakkaudessa? Elämällä on aina viehätyksensä, ja paha lakkaa ihmistä viehättämästä ainoastaan samassa määrin, kuin ihminen oppii hyvää rakastamaan. Jos ei rakkaus tule hetken kääntymyksessä ja uudestasynnymisessä, tulee se hiljalleen elämän koulussa, kun kärsimykset - omat ja toisten - avaavat silmämme näkemään, mikä on arvokasta. Ikuisen elämän portteja ei avaa teeskentely eikä luuloteltu pyhyys, - ainoastaan kaikille koettelemuksille hymyilevä rakkaus hyvään hyvän itsensä vuoksi.

Kirkkoherra Jokipii arvelee myös kirjasensa loppupuolella, että Ruusu-Risti-maailmankatsomus tuntuu enemmän keinotekoiselta kuin elävältä uskonnolta. Tässäkin minun täytyy olla perin toisella kannalla. Se elämänymmärrys, jota omissa kirjoissani ja kirjoituksissani esitän, perustuu kauttaaltaan kokemuksiin, elämyksiin ja tietoon. Mutta koska tämänlaatuiset kokemukset ulottuvat niin moniin eri suuntiin ja käsittävät niin monta eri puolta

ihmissielun elämästä, on ylivoimaista kuvata niitä muuten kuin katkelmissa. Kun vielä ottaa huomioon inhimillisten kykyjen vaillinaisuuden ja epätäydellisyyden - meidän näemme täällä katkonaisesti ja kuin kuvastimesta, en ihmettele, ettei Ruusu-Risti-kirjallisuudestakaan elävä totuus aina ja joka paikassa heti paista silmiin.

Totuuden etsiminen onkin sangen merkillinen taito.

Pekka Ervast

(Keskisuomalainen 25.8.1928 no 221, Sivu 3)